

i Tjenestemandsløven, altsaa ogsaa de sædvanlige Regler med Hensyn til privat Praksis. I Lovforslagets § 2 bestemmes det, at det paa Kontorholdsloven i Forbindelse med Medhjælpssummerne for det øvrige paa Dommerkantorerne ansatte Personales Vedkommende skal fastsættes, hvilket Antal Fuldmægtige der skal være, og hvilke Lønninger de ikke i Henhold til § 1 statsansatte Fuldmægtige skal have; endelig fastsættes det i samme Paragraf, at det ikke tillades de statsansatte Fuldmægtige saa lidt som det øvrige Personale at drive privat juridisk Virksomhed som Erhverv eller være økonomisk interesseret i saadan Virksomhed eller i det hele have anden Beskæftigelse af en saadan Art, at det kan være egnet til at fremkalde Tvivl om den uheldede Udførelse af vedkommendes Arbejde paa Dommerkantoret.

Dette er det nye Lovforslags Hovedbestemmelser. I Forslaget, saaledes som det af mig blev fremsat for det høje Folketing, var der endnu to Bestemmelser, dels en nærmere Regel om Uddannelsen af dem, der ønsker at opnaa fast Ansættelse som Sekretærer eller i højere Stillinger indenfor Centraladministrationen, dels en Bestemmelse, i § 5, om, at fra det Tidspunkt, da Statsansættelsen af Dommerfuldmægtigene er gennemført, skulde Justitsministeren være bemyndiget til at fastsætte Regler og faste Takster for visse juridiske Forretninger, som Dommerkantorerne skulde være forpligtet til at udføre som Retshjælp for Publikum. Begge disse Bestemmelser er udgaaet under Behandlingen i Folketinget, den første af Hensyn til, at man vistnok fra alle Sider mente, at et Forslag om Uddannelsen af det juridiske Personale i Centraladministrationen naturligere burde behandles i den almindelige Tjenestemandsløvgivning, saaledes som i øvrigt ogsaa foreslaaet i Administrationskommissionens 2den Betænkning. § 5, altsaa Bestemmelsen om Udførelse af en vis Retshjælp for Befolkningen, udgik derimod, efter at Justitsministeriet havde gjort forskellige Forsøg paa — i Overensstemmelse med Ønsker indenfor Udvalget — nærmere at formulere, hvilken Retshjælp der skulde kunne ydes Befolkningen, og efter at man ikke havde kunnet opnaa Enighed i Folketingsudvalget om et saadant Forslag, hverken det principale eller det subsidiære, som jeg havde stillet, ej heller opnaa Enighed om et af Venstre stillet Forslag i samme Retning. Af tre Partier blev det gjort gældende, at det gjaldt om at komme i Gang; naar der var Uenighed, som syntes at tyde paa, at

Lovforslaget ikke vilde kunne gennemføres i denne Samling, burde vi se at faa de tre første Paragraffer vedtaget efter disse mange Aars Forhandling, saaledes at man dog havde faaet Princippet om Undgaaelse af den private Praksis gennemført, og saa forhandle videre om, i hvilken Udstrækning man burde gennemføre Regler som dem, der var foreslaaet i § 5. Da jeg efter de Forhandlinger, der foregik i Folketingsudvalget, maa nære den samme Opfattelse, som Flertallet der gjorde gældende, at det ikke vil være muligt i de faa Dage, der formentlig er tilbage af Rigsdagssamlingen, at opnaa tilstrækkelig Enighed om mere end de tre første Paragraffer, skal jeg med den Bemærkning, at Forholdet var saaledes i Folketinget, at de tre Partier vedtog dette Forslag, medens Venstre undlod at stemme, tillade mig at anbefale Lovforslaget, som det nu foreligger, oversendt fra Folketinget, til hurtig og velvillig Behandling ogsaa i dette høje Ting, saaledes at vi i alt Fald i Aar kan opnaa at faa disse Paragraffer vedtaget og dermed faa begyndt paa den Lovgivning, som har forfulgt Rigsdagen i Masser af Aar.

Nygart: Jeg kan kun slutte mig til den Udtalelse, den højtærede Justitsminister begyndte med, at det foreliggende Lovforslag er en gammel Kending af Landstinget, og at det vilde være en Fornærmelse at gaa dybt ind paa Betragtninger over Princippet deri, da det er kendt fra tidligere Tid. Ikke alene af den Grund, men ogsaa paa Grund af den knappe Tid og de mange Ting, vi har at behandle, skal jeg fatte mig meget kort.

Jeg har forstaaet det saaledes, at naar man har præsenteret os Lovforslaget i den Skikkelse, det nu har, er det, fordi man har ment, at der var for kort Tid til at komme ind paa en nærmere Drøftelse og Udjævning af de Ting, der var Partierne imellem i Folketinget. Jeg vil straks sige, at jeg slutter mig ganske til det Mindretal, som ønskede at faa Reglerne om Retshjælp paa Dommerkantorerne indføjet i Lovforslaget, saaledes at Betalingen derfor gik i Statskassen, samtidig med at vi ophæver den nu bestaaende Tilstand med de private Ansættelser og Fuldmægtigenes private Praksis. Det er et stort Ønske i Befolkningen, at man fortsat kan faa Retshjælp paa Dommerkantorerne, og det har vist sig, at man i Sønderjylland har været i høj Grad tilfreds med de Forhold, der bestod under det tyske Styre, og der har hævet sig stærke Røster for at faa gennemført noget lignende, samtidig med at vi nu statsansætter Fuld-